

antea erat; ergo, ut Deus possit habere talem voluntatem, debet necessario supponere in creatura vim aliquam, ut possit efficere accedente imperio Dei, et concursu accommodato ad agendum, qui, ratione illius imperii seu voluntatis divinæ, tribuitur.

34. *Ad secundum.*—Et hinc patet responsio ad secundum; totum enim id quod dicitur in antecedente, de efficacia divini imperii, verissimum est; semper tamen supponitur, divinum imperium, cum sit prudentissimum, non cadere nisi in rem possibilem; et consequenter, vel supponere, vel conferre creaturæ potentiam præstandi id quod imperatur, ita ut si imperium sit de recipiendo, supponat in creatura capacitatem passivam; si vero sit de agendo, supponat virtutem aliquam agendi, et quod deest, suppleat, vel de novo det illam; nam in altero istorum ejus efficacia consistit. Unde si in consequente, quod in illo argumento infertur, sermo esset de constitutione in actu primo, coadjuvando, vel elevando potentiam inchoatam et imperfectam, optima esset illatio, et sic totum argumentum recte concluderet, affirmandam esse potius quam negandam potentiam activam obedientialem instrumentorum Dei, ut, ea supposita, possint in illo modo in actu primo constitui per divinum imperium efficax; sine illa vero est impossibilis talis modus constitutionis in actu primo, ut ostensum est.

35. *Ad tertium.*—Tertium argumentum nullius est momenti; nam actio simplex potest a duplici virtute pendere, ut a virtute causæ secundæ et primæ. Et, quamvis actio simplex, ut sic, ex se non requirat duplicem virtutem in agente, tamen, ut possit procedere a duobus proprie et per se, ex parte illorum requirit in utroque virtutem; et ita requirit duas virtutes, vel totales diversorum ordinum, ut, verbi gratia, causæ primæ et secundæ; vel partiales ejusdem ordinis, ut in duabus causis proximis simul concurrentibus; vel principalem et instrumentalem, ut in præsentem. Quod autem dicitur, virtutem principalis agentis communicari instrumento, verba tantum sunt sine re ad præsentem materiam applicata; quia virtus divina non communicatur his instrumentis per aliquam participationem, quæ a tali virtute in ea derivetur, neque per se ipsam potest formaliter communicari, ut satis probatum est.

36. *Ad quartum.*—In quarto argumento æquivoca esse potest illa propositio assumpta: **Instrumentum non agit in virtute propria, sed**

principalis agentis; si enim sit sensus, instrumentum non habere virtutem per se sufficientem ad effectum, neque in genere causæ proximæ, neque etiam in genere causæ primæ, ideoque non posse influere in effectum principalis agentis, nisi ab eo specialiter motum et adjutum, ut virtute sua suppleat improprietatem et insufficientiam instrumenti, sic est verissima illa propositio, quæ in hoc sensu communissima est, præsertim in instrumentis quæ philosophi conjuncta vocant; tamen in hoc sensu nihil ad intentionem arguentis conducit, quia hoc modo omnes fatemur hæc instrumenta divina non agere in virtute propria, sed Dei. Alius sensus esse potest, magisque conformis intentioni arguentis, instrumentum non agere per virtutem aliquam quam in se intrinsece habeat, sed per solam virtutem extrinsecam principalis agentis; et hic sensus est plane falsus et repugnat principiis positis, et ab omnibus admissis; quia non potest instrumentum agere, nisi in suo ordine prius sit constitutum in actu primo; constituitur autem in actu primo per virtutem agendi, non extrinsecam, quæ illius non est, sed intrinsecam, quæ sit in ipso, vel potius sit idem quod ipsum; unde, si aliqua hujusmodi virtus in eo non supponatur, impossibile est quod per aliquam immediatam conjunctionem ad virtutem principalis agentis in actu primo constitutur, ut satis demonstratum est.

37. *Ad quintum.*—Ad quintum eadem fere est responsio; illa enim propositio: Causa inferior perficitur in ratione causæ ex conjunctione et subordinatione ad superiorem absque superaddita entitate, potest quidem habere verum sensum, si in causa inferiori supponatur aliquid quo possit esse causa, seu (quod idem est) quo habeat aliquam vim causandi, quamvis imperfectam, quæ perfici dicitur per conjunctionem ad superiorem, non formaliter et in se, sed cooperative, ut sic dicam, et in ordine ad actionem; et hic sensus satis indicatur in ipsis nominibus causæ inferioris et superioris. Quod autem sit causa inferior, nihil in se habens quo possit esse causa, repugnans est; rursus, quod, nihil novum recipiens, perficiatur in ratione causæ per conjunctionem, nescio quam, ad superiorem, contradictionem apertam involvit; quia, si nihil in se habet quo causare possit, quomodo causa inferior appellatur, antequam superiori jungatur, ut per eam conjunctionem perficiatur in ratione causæ? Aut, si ante conjunctionem nul-

lo modo est causa, etiam in actu primo remoto vel obedientiali, quomodo conjungi dicitur superiori causæ ut perficiatur, et non potius ut in esse causæ constituatur? aut quomodo id, quod ex se nullo modo est causa, per conjunctionem ad superiorem simul constituitur formaliter in actu primo in ratione causæ imperfectæ, et perficitur in completa ratione causæ? Adde, quod illa conjunctio, nulla supposita activitate ex parte causæ imperfectæ, intelligibilis non est.

38. *Ad sextum argumentum, et primum exemplum.*—In sexto argumento, et in primo ejus exemplo, duo continentur falsa: primum est, lumen, quo illuminantur colores, non inhaerere in ipso corpore affecto colore quoad extrinsecam superficiem ejus; nulla enim philosophica ratione id negatur, cum tamen ipsa fere experientia contrarium suadere videatur. Sed sit hoc erratum tolerabile, seu utcumque probabile, illud certe intolerabile est, quod existiment colores nullam habere virtutem activam propriarum specierum sensibilium, sed totam esse in lumine quo illuminantur, sive extrinsece, sive intrinsece; est enim hoc contra omnium philosophorum sententiam, quia lumen non habet vim efficiendi speciem representativam albedinis, sed ab ipsa albedine principaliter determinatur talis actio ad efficiendam talem speciem. Quod ergo colores non illuminati dicuntur visibiles tantum in potentia, non est quia ex se non habeant aliquam virtutem activam specierum, sed quia illa uti non possunt, nisi illuminentur. Unde fortasse est incompleta illa virtus, et a lumine in sua actione juvatur; sine aliqua tamen vi activa coloris non posset intelligi illa actio; unde hoc exemplum potius confirmat sententiam nostram.

39. *Secundum exemplum.*—Secundum exemplum de phantasmate supponit sententiam incertam, quod phantasma sit proprium instrumentum ad producendam speciem; illa vero supposita, necessario dicendum est, phantasma ex natura sua habere aliquam vim activam illius speciei, esse tamen insufficientem et improprietatam; et ideo indigere consortio superioris virtutis, ut possit efficere; et hoc modo potest aliquo modo intelligi, quod constituatur in actu primo ad agendum per conjunctionem ad intellectum agentem, etiamsi nihil sibi inhaerens recipiat, modo in superioribus explicato; si autem phantasma, neque ex se habet activitatem ullam, neque aliquid recipit ab intellectu agente,

intelligi non potest vel explicari quomodo elevetur, aut quæ sit illa conjunctio cum intellectu agente, per quam elevari dicitur; hoc ergo exemplum etiam confirmat intentionem nostram.

40. *Tertium exemplum.*—Tertium exemplum de motu cœli rem falsam, ut existimo, assumit; non est enim instrumentum ad agendum motus cœli, nec per illum intelligentia aliquid influit; sed, si fortasse habet aliquam influentiam, mediante cœlo, necesse est ut in ipso cœlo sit aliqua virtus activa et instrumentalis respectu intelligentiæ, sive illa sit per motum, aut cum motu impressa, sive innata, pendens tamen in actione sua a motu intelligentiæ.

41. *Quartum exemplum.*—Ad quartum dicendum est, calorem, eo modo quo est instrumentum, habere ex se aliquam activitatem innatam, et intrinsecam, ut conjunctus variis formis possit varios effectus producere; et sine hac activitate connaturali impossibile est intelligere calorem esse aptum et connaturale instrumentum ad varios effectus, prout variis et distinctis formis conjungitur.

42. *Quintum de concursu intellectus et voluntatis ad actus supernaturales.*—Tandem idem convincit quintum exemplum de intellectu et voluntate, non solum prout elevari possunt ad supernaturales actus efficiendos cum solo speciali concursu Dei absque habitu vel qualitate superaddita per modum actus primi, ut probabilius esse existimo, sed etiam ut elevantur ad eosdem actus connaturaliter efficiendos per habitus infusos, quia in priori modo elevationis procedunt rationes hactenus factæ, in posteriori autem modo procedit specialis ratio horum actuum. Nam dictæ potentiæ elevantur ad efficiendos illos actus vitali modo, ita ut in eorum effectum vitaliter influant, et consequenter per eos vitaliter informantur; ad hunc autem modum agendi non satis est elevatio ad agendum denominative tantum, neque per subordinationem extrinsecam, quia illud revera non esset agere, ut sæpe dictum et variis modis probatum est, neque intrinsece per formam inhaerentem, quæ sit totale principium agendi, quia hoc non satis est ad actionem vitalem, cum potentia, in qua inest talis forma, tantum concurrat sustentando formam, et recipiendo actionem quæ ab illa procedit.

43. *Objectio.—Responsio.*—*In potentiis animæ aliqua est vis ad supernaturales actus.*—Dices, hinc sequi esse in his potentiis partialem

virtutem activam horum actuum supernaturalium naturaliter ipsis congenitam; consequens autem (ut dicunt quidam) non est tutum, quia non parum in hoc favetur errori Pelagii, cum aliquid tribuatur naturæ secundum se, respectu supernaturalium actuum; ergo. Respondetur: si sit sermo de partiali virtute activa absolute et simpliciter, abstracto ab hoc quod illa virtus dicatur naturalis vel obediens, principalis vel instrumentalis, omnino dicendum est quod, in his potentiis ex præcisa natura sua considerantis, sit aliqua vis activa imperfecta et inchoata ad efficiendos hos actus supernaturales; hoc autem non solum nihil habet periculi aut doctrinæ minus tutæ, verum etiam parum erit tutum, parumque consentaneum principiis fidei id negare; quia, sicut est de fide certum, has potentias solis naturæ viribus cum concursu generali non posse elicere hos actus, ita etiam est de fide certum, cum supernaturali auxilio (quicquid illud sit) posse illos efficere; et consequenter est etiam certum, has potentias ita esse ex natura sua institutas ac conditas, ut natæ sint elevari per divinam gratiam ad hos actus efficiendos. Ex hoc autem principio, adjuncto alio fere evidenti naturaliter, scilicet, actus vitales saltem ex natura sua postulare ut active fiant a potentia vitali, non denominative tantum, sed emanative (ut sic dicam) vere ac per se profluendo ab ipsa, plane concluditur has potentias ex natura sua posse elevari ad hos actus hoc modo connaturali efficiendos; unde, sicut non est tutum negare conclusionem theologiam, quæ ex uno principio de fide, et alio naturali sequitur, ita non potest tuto negari esse in nostris potentiis secundum se hanc aliqualem activitatem inchoatam, quæcumque illa sit.

44. Unde, quod Augustinus dixit, 1 de Prædest. Sanct., c. 5: *Posse habere fidem, naturæ est hominum, habere autem, gratiæ est fidelium*, non solum est verum ratione potentiæ receptivæ, sed etiam ratione hujus potentiæ activæ, saltem inchoatæ et imperfectæ; quia fides (sermo est de actuali) haberi non potest recipiendo tantum, sed coagendo, et cooperando gratiæ excitanti et adjuvanti. Fundamentum autem hujus cooperationis necessario esse debet in ipsa natura, quia non potest totum ab extrinseco provenire; illud autem fundamentum nihil aliud est quam activitas aliqua, cum non sit sola receptiva potentia. Denique hoc multo certius apparet in his actibus supernaturalibus, quando libere fiunt; quia,

quod sint nobis liberi, non habent formaliter et præcise ex eo quod sint a Deo, quia ut sic non comparantur ad nos active, sed passive; liberum autem, ut liberum, non est in recipiendo, sed in agendo, ut non obscure significavit Concilium Tridentinum, sess. 6, can. 4, et latius traditur in prima secundæ; neque etiam hi actus formaliter habent quod sint liberi, ex eo quod ab habitibus procedunt; quia neque ipse habitus est liber, nisi in quantum potentia illo uti potest, cum vult; ergo hi actus habent quod sint liberi ex influxu libero ipsius potentiæ; necesse est ergo ut potentia non solum per habitum, sed etiam per se ipsam influat in hos actus; non potest autem per se influere, nisi ex se in entitate sua habeat aliquam vim activam ad tales actus; nam si illam ex se non haberet, non posset ei intrinsece et intime addi, sed solum posset adjungi activitas, quæ est in habitu vel forma superaddita, vel in aliquo extrinseco cooperante, quod non est sufficiens, ut ostensum est. Et propterea recte dixit Augustinus, libro de Spiritu et littera, *liberum arbitrium naturaliter attributum a creatore animæ rationali esse vim mediam, quæ vel intendi ad fidem, vel inclinari ad infidelitatem potest*. Et de hac possibilitate loquitur in lib. 1 de Gratia Christi, cap. 50, cum ait naturalem possibilitatem peccato esse vitiatam, ideoque inermem ac infirmam ab Ambrosio vocari; non enim possibilitas passiva infirmata est per peccatum; eadem enim semper manet; sed activa eatenus infirmata est, quatenus destituta est consortio justitiæ et habituum gratiæ. Denique ad salvandam vitam et libertatem in actibus supernaturalibus, necessariam existimarunt hanc activitatem Driedo, de Conc. lib. arbitrii et præd., cap. 3; Ruard., art. 7; Belarminus, lib. de Gratia et liber. arbitr., c. 15, qui etiam videndus est lib. 3, cap. 10. Non ergo per hanc vim activam inchoatam et imperfectam nostrarum potentialium ad actus supernaturales favemus errori Pelagii, sed fugimus errorem Lutheri; Pelagius enim non ideo damnatus est, quia vim aliquam activam imperfectam nostræ naturæ attribuit, sed quia totam vim propriam et principalem in ea posuit; neque Concilia, quando illum damnant, negant nostris facultatibus naturalibus omnem vim ad hos actus, sed aliqualem potius supponunt, dum aiunt Deum nos adjuvare, et facere ut faciamus, et nos libere consentire gratiæ vocanti cum adjuvantis auxilio, et alia similia, quæ sine aliqua vi activa, in-

trinseca, et innata ipsis potentiis, neque intelligi possunt. An vero hæc vis activa dicenda sit naturalis vel obediens, principalis vel instrumentalis, id est in Theologorum disputatione positum, quæ non est hujus loci propria, de illa tamen infra nonnihil attingemus; hoc ergo exemplum tantum abest, ut nostram sententiam impugnet, ut potius ad illam confirmandam plurimum conferat.

Necessitas potentiæ obediens activæ ex dictis concluditur.

45. Quæ hactenus diximus, manifeste, ut opinor, demonstrant impossibile esse elevationem creaturæ, ut sit verum ac proprium instrumentum physicum, per se, realiter ac immediate influens in effectum Dei principalis agentis, non per qualitatem, aut novam entitatem illi inditam, sed per entitatem suam ut substantem divinæ voluntati et specialissimo concursui, impossibile (inquam) esse hunc elevationis modum, nisi in entitate creaturæ, quæ hoc modo elevanda est, supponatur aliqua activitas in ordine ad talem actionem. Quæ activitas, secundum se considerata, priusquam talis res a Deo elevetur, assumatur, vel assignetur in instrumentum, ita ut paratum habeat proportionatum concursum, et remota, et fundamentalis, et obediens a nobis vocatur, propter rationes præcedente sectione assignatas, quas in solutionibus argumentorum magis declarabimus. Igitur, quod hæc vis activa necessaria sit, contra prædictos auctores concluditur. Primo, a sufficienti partium enumeratione, quia ostensum est sine hac activitate impossibile esse elevationem per solam cooperationem divinæ virtutis extrinsecæ ipsi instrumento, et principaliter operantis cum illo et per illud; sed ipsi admittunt hunc modum elevationis Deo esse possibilem; ergo necesse est ut etiam admittant hanc activitatem in entitate elevanda. Secundo, quia necesse est terminum actionis (ut ipsi etiam dicunt) præhaberi aliquo modo in principio actionis, tam principali quam instrumentali, modo, scilicet, accommodato ipsi principio, id est, formaliter, aut virtualiter, vel instrumentaliter, quia nemo dat quod non habet aliquo modo; sed non potest illa res, quæ in instrumentum assumitur, præhabere seu continere terminum actionis per entitatem omnino a se distinctam, quam in se nullo modo recipit, quia, si illam in se non habet, quomodo per illam dicetur habere aliud? ergo necesse est

ut per suammet entitatem præhabeat illum terminum, virtute saltem remota et obediens. Tertio, quia res non existens, neque habens entitatem actualem, non potest elevari ut sit instrumentum, ut concedunt aliqui ex dictis auctoribus, et in sequentibus sectionibus demonstrabitur; sed hujus non potest alia ratio reddi, nisi quia oportet ut instrumentum hujusmodi per suam entitatem influat in effectum, et ut ipsamet entitas instrumenti concurrat aliquo modo ad constituendum et complendum principium activum per se talis effectus; ergo totum hoc necessarium est in hujusmodi instrumentis; non potest autem hoc intelligi sine aliqua vi activa intrinseca ipsi instrumento, quæ, cum non sit superaddita, oportet ut sit innata; et hanc nos vocamus obediens.

46. Hæc tamen rationes omnes solum procedunt contra eos qui admittunt possibilem esse illam elevationem creaturæ ad operandum ut instrumentum physicum Dei respectu gratiæ, vel aliorum effectuum omnino supernaturalium. Vereor tamen ne aliquis, conjungens has nostras rationes cum rationibus in principio factis contra hanc potentiam obediens, inde potius concludat hanc elevationem esse impossibilem, in hunc modum concludendo: Intelligi non potest talis elevatio sine prædicta obediens potentia activa; sed non videtur posse etiam intelligi, qui talis potentia activa obediens sit in rebus, propter rationes superius factas; erit ergo talis elevatio impossibilis. Propter hanc ergo causam, oportet non solum ex principio ab aliis concessio, sed absolute et simpliciter declarare hanc potentiam non esse impossibilem; hoc autem præcipue fiet solvendo rationes omnes in principio adductas; nam si in hujusmodi elevatione et activitate nulla invenitur repugnantia et contradictio quam humana mens non dissolvat, non est cur negetur hujusmodi potentia in creatura.

47. *Prima ratio ex non repugnantia talis potentiæ.* — Unde formatur prima ratio, quia ad omnipotentiam Dei pertinet ut possit uti creatura sua ad omnem effectum, et secundum omnem modum et rationem non involventem contradictionem; ergo, si in hoc genere elevationis non involvitur repugnantia, ad omnipotentiam Dei pertinet ut possit uti creatura ut instrumento ad omnem supernaturalem actionem, in qua talis repugnantia vel contradictio inventa non fuerit; ergo et e converso ad debitam subordinationem seu

subjectionem creaturæ, ad Deum spectat ut in se habeat fundamentum sufficiens, per quod possit obedire Deo ad hujusmodi instrumentalem usum. Major ex terminis videtur per se nota, quia ad omnipotentiam Dei spectat ut se extendat ad omne possibile, et ad omnem modum operandi possibilem, et non implicantem contradictionem; ergo, si hic modus operandi per creaturam, ut per instrumentum, non involvit contradictionem, sub omnipotentia Dei continetur. Et confirmatur, quia, si Deus non potest nunc uti sua creatura hoc modo, vel est quia non potuit illam talem condere, ut sibi ad hunc usum posset deservire; vel quia noluit. Neutrum dici potest; ergo. Prior pars minoris probatur, quia est implicatio in terminis dicere ex parte objecti seu creaturæ non involvi repugnantiam in hoc, quod constituatur apta et subjecta ad hunc usum, et tamen quod Deus non potuerit illam talem condere; quia id provenire non posset nisi ex imperfectione et limitatione potentiae Dei. Quod autem in illo objecto non involvatur repugnantia, constabit, ut dixi, solvendo difficultates omnes; et per se videtur maxime verisimile, et consentaneum divinæ omnipotentiae, quod potuerit creaturam condere subjectam seu subjicibilem quoad hunc usum operandi, per illam, etiam ea quæ sunt ultra naturales vires creaturæ, in quibus aliunde specialis repugnantia non involvatur. Altera vero pars minoris, scilicet, creaturam non carere hac facultate, quia Deus noluerit talem illam condere, quamvis potuerit, facillime suaderi potest; nam imprimis nullo verisimili fundamento negari potest Deum voluisse hoc efficere; nam cum potuerit id velle, unde constat noluisse? Deinde convinci etiam potest, hoc ipso quod voluit Deus creaturam condere, necessario voluisse cum prædicta subjectione illam constituere, tum quia non potuit Deus creaturam condere, quin habeat perfectissimum ac supremum illius dominium, et consequenter potestatem utendi illa in omnem usum non repugnantem; tum etiam quia, ut infra ostendam, illa potentia seu facultas, quæ ex parte creaturæ supponitur, ut possit Deus illa uti prædicto modo, est in re ipsa omnino indistincta ab entitate creaturæ, et ideo est inseparabilis ab illa; non ergo potuit Deus velle creare illam entitatem, quin etiam voluerit creare illam cum dicta facultate et subjectione. Quod si potuisset Deus aliquam entitatem creare, et non dare illi prædictam facultatem

et subjectionem, impossibile esset eandem entitatem condere cum tali facultate et subjectione, quia vel non esset eadem entitas, sed alia, vel habens aliam adjunctam; vel, si esset eadem, eandem, quantum in se est, haberet vel non haberet facultatem agendi; quia idem, manens idem, semper est natum facere idem. Quod si entitati creatæ, ut sic, non repugnat condi cum hac facultate, de nulla entitate creata affirmari potest hoc ei repugnare, nisi vel in aliqua peculiari actione, vel in aliqua entitate specialis aliqua ratio repugnantiae ostendatur; quod, an interdum contingat, ad præsens institutum non refert; aliquid tamen attingemus in solutionibus argumentorum.

48. Dicunt vero aliqui, hoc discursu solum ostendi esse in creatura potentiam obedientialem, ut elevari possit in instrumentum; non tamen probari illam potentiam esse activam, sed passivam obedientialem; quia proxime non est ad efficiendum, sed ad hoc ut creatura possit elevari a Deo. Sed hæc responsio in superius dictis impugnata est; nam propter solam verborum figuram, seu similitudinem, hujusmodi potentia, non ut activa, sed ut passiva, concipitur; quamvis autem *elevari* passive significetur, non tamen illo verbo significatur propria receptio alicujus actionis, seu passionis vel formæ ad quam potentia obedientialis passiva sit necessaria, sed significatur denominatio quædam proveniens ex consortio plurium agentium, et subordinatione unius ad aliud, quo modo causa secunda dici potest juvari a prima in agendo, et natura sua esse apta ut ita juvetur, quæ aptitudo non fundatur in potentia passiva, sed in activa potius inferioris ordinis. Sic ergo in præsentem (servata proportione) creatura est apta ut elevetur a Deo in instrumentum, non per potentiam passivam, cum in ea elevatione nihil receptura sit, sed per activam inchoatam et imperfectam ac obedientialem, cum ad agendum elevanda sit, et sine illa vi activa illa elevatio omnino repugnet, ut ostensum est.

49. *Secunda ratio ex potentia obedientiali passiva.*—Secunda ratio seu conjectura sumi potest ex potentia obedientiali passiva, quam Theologi ponunt in creatura ad recipiendas formas supernaturales et præternaturales, ut ad gratiam, unionem hypostaticam, visionem beatificam, et similes; cujus meminit sæpe D. Thom., præsertim in 1, d. 42, q. 2, art. 2, ad 4, ubi dicit Deum indidisse materiæ primæ duplices rationes, scilicet, causales et obe-

dientiales, per quas omnes res natæ sunt obedire Deo. Idem repetit in 2, d. 18, q. 1, a. 2, et in 3, d. 2, q. 1, a. 1, et q. 8 de Verit., art. 4, ad 13; et idem indicat 1 p., q. 115, art. 2, et 4, et hac 3 p., q. 1, art. 3, ad 3, et q. 11, art. 1. Et eandem potentiam passivam obedientialem agnoscunt omnes ejus discipuli, Capreol. et Hispa., q. 1, prolog.; Palud., et idem Capreol., in 4, d. 1, q. 1; Cajetan., 1 p., q. 1, art. 1, et tom. 3 opus., tract. 3, q. 2; et Ferr., 1 cont. Gent., cap. 5, et 3 cont. Gent., cap. 156; ergo similiter non repugnat esse in creaturis potentiam activam obedientialem. Hæc congruentia videtur plane esse D. Thomæ, q. 6 de Potentia, art. 4, ubi, cum adduxisset sententiam Gregor., 2 Dialog., cap. 30 et 31, dicentis creaturas cooperari Deo in actionibus miraculosis potestative, hac ratione hoc ipsum ex eodem confirmat: *Quia, si hominibus data est (inquit) potestas filios Dei fieri, non est mirum si ex potestate mira facere possint.* Deinde eadem consequentia probatur primo, quia, si aliquæ rationes fiunt contra potentiam activam obedientialem, eandem difficultatem ingerunt contra passivam, et eisdem modis in utraque solvendæ sunt, ut patebit in solutionibus argumentorum. Secundo, quia non minus pertinet ad omnipotentiam Dei, quod creaturæ illi obediant in agendo quam in recipiendo; sicut autem non possunt illi obedire in recipiendo, nisi habeant potentiam passivam, ita neque in agendo, nisi habeant activam, cum denuo illam non recipiant, ut supponimus; quale enim est imperium, seu actus qui imperatur, talis esse debet potentia in eo cui imperium imponitur.

50. *Objectio.*—*Responsio.*—Tandem probatur consequentia, quia ex parte ipsarum potentiarum non est major repugnantia, ob quam potentia passiva possit extendi extra naturæ terminos, et activa non possit; imo, quodammodo videtur esse minor repugnantia in activa, quia actio, quæ ab illa fluit, minus intrinseca illi est quam susceptio potentiae passivæ, quæ intra illam recipitur. Respondent aliqui, negando primam consequentiam hujus rationis, et omnes probationes ejus; quia de intrinseca ratione potentiae obedientialis est, quod sit intrinsece passiva; sic enim ab omnibus definiri solet, quod sit aptitudo ad recipiendum aliquid ab eo cui præter vel supra naturam res obedire potest, ut sumi potest ex D. Thoma, citat. loc., et ex ipsa voce obedientialis potentiae videtur colligi;

quia, sicut imperare est agere aut movere, ita potentia obediendi ut sic est potentia passiva; proxime enim, et ut talis est, tantum respicit directionem, vel imperium alterius, ad quod non comparatur ut principium agendi, sed recipiendi directionem seu imperium. Sed hæc objectio nullius momenti est; nam, quod attinet ad definitionem illam potentiae obedientialis, ut illis verbis significatur, non est universalis, sed limitata ad potentiam receptivam; potest autem similis proportionaliter dari de potentia activa; vel si abstracte definiatur, non per aptitudinem recipiendi, sed per abstractiora verba describenda esset, ut, verbi gratia, quod sit principium actus, etc., quia nomen principii abstrahit a potentia activa et passiva, et similiter nomen actus ab actione et receptione.

51. Quod vero spectat ad rationem factam, tota consistit in solis verbis, vel proprie interpretando quæ metaphorica sunt, vel ex sola specie locutionis passivæ inferendo veram passivam potentiam. Utrumque declaratur: nam hæc vox potentiae obedientialis attributa rebus inanimatis aliquid metaphoræ involvit; nam hæc res non ita possunt obedire, ut alterius imperium prius percipiant et deinde exequantur, quo modo potentia obediendi videtur includere potentiam aliquid recipiendi, saltem notitiam imperii superioris; res autem inanimatæ non cum hac proprietate obedire dicuntur, sed metaphorice, quia ad nuntium divinæ voluntatis vel recipiunt, vel agunt quod Deus vult. Atque hinc fit ut, licet creatura dicatur obedire Deo, vel subordinari illi in agendo, vel dirigi ab eo, et similia, quæ passive significantur, nihilominus his verbis non indicetur aliqua vera passio, et consequenter nec potentia passiva creaturæ, sed solum vel dependentia quam a Deo habet in agendo, vel concomitantia necessaria et subordinatio quædam inter actionem ejus et divinam voluntatem, ut, hac posita, statim illa ponatur. Quo tandem fit ut, licet potentia dicatur obedientialis, quasi per metaphoram, ut dixi, et per denominationem extrinsecam, ut per eam explicetur et modus operandi talis potentiae, et qualis sit actus ejus, nihilominus sit verum principium, vel agendi, vel recipiendi. Ex illa ergo denominatione *obediæntialis* colligi non potest potentiam obedientialem, ut sic, limitatam esse ad rationem potentiae passivæ. Exemplo declarari potest, nam potentia motiva, quæ est in membris corporis humani, quatenus subordinatur ap-

petitui aut voluntati, et præsertim quatenus per artem dirigi potest, sine inconueniente dici potest potentia obedientialis, quia, quantum est ex se, operatur ad nutum voluntatis humanæ, et ita nata est ab ea moveri, dirigi, etc.; et nihilominus (juxta veriore sententiam) illa potentia physice et realiter est tantum activa, quamvis natura, et modus operandi ejus, per illam denominationem quasi passivam explicari possit.

52. *Objectio.* — *Responsio.* — At vero dicunt alii potentiam obedientialem passivam, non esse veram potentiam realem, sed solum non repugnantiam ad effectus miraculosos; et ideo non posse dari potentiam activam obedientialem, quæ reale esse debet, verumque principium agendi. Sed hoc non recte dictum est; potentia enim passiva obedientialis formaliter et in se non est sola non repugnantia, quod verisimilius dici posset de potentia quam vocant objectivam, quam intelliguntur habere res quæ creari possunt, antequam fiant; quia, licet actu nihil sint, esse tamen ac fieri eis non repugnat; in qua non repugnantia non intelligitur potentia aliqua passiva ex parte ipsarum rerum, quia illa non repugnantia solum est quædam negatio, potentia autem passiva intrinsece includit positivam entitatem cum positiva et reali capacitate alicujus actus. Potentia ergo obedientialis passiva non potest esse sola non repugnantia, sed necessario esse debet positiva et realis potentia, ut patet in potentia obedientiali animæ ad recipiendam gratiam; nam, sicut positive et realiter illam in se recipit, ita in illa præintelligitur potentia, et realis capacitas ejus; nam actus positivus et realis supponit potentiam positivam et realem proportionatam. Item quia anima, ratione illius potentiæ, habet causalitatem physicam et realem in genere causæ materialis respectu ipsius gratiæ quam sustentat in fieri et in esse respectu compositi; nam ex anima et gratia vere componitur unum compositum physicum tanquam ex actu et potentia reali physica positiva, quæ non est nisi passiva obedientialis; hæc ergo potentia non tantum est non repugnantia, sed est positiva ac realis potentia; illa vero non repugnantia verius ac proprius assignatur ex parte objecti talis potentiæ; est enim ad actum non repugnantem, quamvis præter et supra naturam sit; recte igitur ex hujusmodi potentia colligimus posse dari simile genus potentiæ intra latitudinem potentiæ activæ.

53. *Tertia ratio ex vi activa potentiarum animæ ad actus supernaturales.* — Tertia ratio (quæ est nova confirmatio illationis factæ in ratione præcedente) sumitur ex actibus vitalibus supernaturalibus, quos anima nostra, et per intellectum, et per voluntatem efficit. Sunt enim hi actus secundum fidem supernaturales; et juxta veriore, magisque hoc tempore receptam sententiam, in substantia, specie et entitate sua supernaturales sunt. Rursus negari non potest quin hi actus effective fiant a nostris potentiis, ut plane definit Concilium Tridentinum, sess. 6, can. 4, quod necessario intelligendum est de his actibus, etiam quatenus supernaturales sunt, tum quia Concilium plane loquitur de supernaturali actu ut sic, loquitur enim de hoc actu, quatenus per illum homo se ad justificationem disponit ac præparat; tum etiam quia, si tota entitas actus essentialiter supernaturalis est, non potest entitas actus fieri a potentia, quin secundum suam supernaturalitatem ab eadem potentia fiat. Imo, quamvis non tota substantia actus esset supernaturalis, dummodo supernaturalitas non ponatur in sola denominatione extrinseca ab aliquo influxu Dei, vel alicujus habitus (quod absurdissimum est), necesse est, modum illum, quo actus supernaturalis dicitur, quidquid ille sit, esse elicitive a potentia cujus est actus; quia secundum illam rationem et modum vitalis est, et liber esse potest, ipsamque potentiam vitaliter informat. Ad hos ergo effectus necessaria est in his potentiis aliqua vis activa, quæ ad agendum extra naturæ limites extendatur ex motione seu auxilio Dei supernaturali; ergo datur in his viribus animæ potentia obedientialis activa respectu horum actuum; ergo eadem ratione dari potest in aliis rebus.

54. Prima consequentia declaratur ex his quæ paulo ante diximus, quia hi actus non possunt manare effective a sola qualitate superaddita, tanquam a proximo et formali principio agendi ex parte ipsius animæ, sicut nonnulli putant visionem beatam esse active a solo lumine gloriæ, et actus fidei, spei et charitatis a solis suis habitibus; ostendimus enim paulo ante hoc repugnare his actibus, hoc ipso quod vitales sunt, multoque evidentius quod liberi sunt. Necesse est ergo quod ipsæmet potentiæ animæ per suas entitates influant in hos actus; et e contrario, quod ipsæmet actus, etiam quatenus supernaturales sunt, pendeant immediate a potentiis, etiam

si simul pendeant ab habitu vel auxilio. Loquor autem in tota hac ratione de actibus, quatenus supernaturales sunt specificative, et designando totam rationem formalem quæ fit, et abstraho nunc a ratione formali sub qua, et ab alio modo loquendi, in quo per quamdam accommodationem solet effectus secundum unam rationem tribui uni causæ, et secundum alium alteri; quomodo dicunt aliqui actum supernaturalem, ut actum vitalem vel liberum, esse a potentia, ut supernaturalem vero, ab habitu vel auxilio; hoc enim nihil ad præsens refert, dummodo certo constet totam supernaturalem entitatem actus, prout in re est, physice et effective manare immediate a potentiis animæ, et a propriis entitatibus earum; nam hoc satis est ad concludendum esse in his potentiis virtutem aliquam activam respectu horum actuum, quæ esse non potest superaddita, sed esse debet omnino intrinseca et innata, quia hæc vis activa distincta est ab illa quæ datur per qualitatem superadditam.

55. Dicunt vero aliqui hanc vim activam in his potentiis non esse obedientialem, sed naturalem, imo aliqui volunt esse virtutem principalem, quamvis non integram. Sed de hoc modo loquendi dicam statim, et ostendam verius dici obedientialem. Nunc illud argumentum nobis sufficiat, quod potentia activa et passiva, teste Aristotele, proportionem inter se servant; sed potentia receptiva, quam anima habet ad hos actus, etiamsi innata sit, non naturalis, sed obedientialis dicitur; ergo idem dicendum est de virtute activa. Denique, quomodocunque vocetur, hinc saltem concludimus dari in aliis rebus similem vim activam innatam ad cooperandum Deo imperanti et moventi, in supernaturalibus actionibus et effectibus. Probatur hæc ultima consequentia, quia non est major repugnantia in aliis rebus quam sit in his; imo, quodammodo major poterat esse repugnantia in his actibus, quia vitales sunt, et majorem quamdam dependentiam habere videntur ab intrinseco et connaturali principio. Atque hinc confirmatur hæc ratio cum præcedente; nam propria obedientialis potentia primum omnium, ac præcipue veluti experimento cognita est a Theologis in animabus nostris, quatenus capaces sunt actuum et habituum supernaturalium; de aliis autem rebus vix potest certo aliquo effectu constare esse in eis potentiam ad recipiendum aliquam formam supernaturalem, quamvis constet multa in

eis fieri posse supernaturali modo, quamvis de humanitate constet ex fide habere capacitatem obedientialem ad modum unionis hypostaticæ cum divina persona. Ex hac vero vero capacitate obedientiali, quam ex effectibus certis colligimus in quibusdam rebus, inferimus dari similem seu proportionalem in aliis rebus, ad eos effectus in quibus specialis repugnantia vel implicatio contradictionis inventa non fuerit; ergo simili modo recte argumentamur ex effectibus quos in nobis et a nobis esse recta fide credimus, ad alios qui per alias creaturas fiunt, aut fieri possunt. Eo vel maxime quod hi effectus non sunt inusitati Deo per alias creaturas operanti.

56. *Quarta ratio, ab exemplis.* — Quarto, non videtur contemnenda conjectura quam præcedente sectione afferebamus ex naturalibus exemplis, nam calor natura sua esse dicitur instrumentum subordinatum respectu diversorum agentium in ordine ad effectus se ipso perfectiores, et ut sic dicitur habere aliquam vim activam instrumentariam, et connaturalem respectu illorum; quid ergo mirum quod creatura respectu sui creatoris possit habere vim instrumentariam obedientialem? Et augeri potest hæc conjectura ex instrumentis artis; sicut enim materia naturalis est in quadam potentia obedientiali respectu humanæ facultatis et ingenii ad recipiendas formas artis, ita in ratione instrumenti subjicitur eidem arti ad efficienda mira opera quæ vim naturalem talium instrumentorum excedere videntur; ergo credibile est posse Deum altiori modo uti sua creatura ut instrumento ad supernaturalia opera divinæ artis et omnipotentia, ac consequenter quod in eisdem rebus creatis supponatur aliqua vis activa, qua possint Deo sic operanti cooperando obedire.

57. *Quinta ratio, ex illimitatione divinæ potentiæ.* — Quinto, non videtur rejicienda ratio in superioribus facta, quia sine hac virtute activa intelligi non potest quod creatura elevetur ad faciendum aliquid ultra id quod naturaliter agere potest, ut satis videtur in superioribus demonstratum, et amplius ex solutionibus argumentorum constabit; difficillimum autem creditur est divinam potentiam esse in hoc genere operandi adeo limitatam. Et ad hoc conferunt illa exempla, quibus sectione præcedenti ostendi, in aliis rebus immutare Deum naturas, et elevare illas ad aliquid præter vel supernaturale, nihil eis addendo, sed eis sua voluntate utendo. Atque